

Sy-li spěwał,
Pilnje dželať,
Strowja će
Swóbný statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Naboj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosc da.

N, ech ty spěwaš,
Swěrnje dželať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebyes mana
Njech ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wokřew ce! F.

Čerbiske njedželske łopjeno

Čatowil 1891 Křibjanskij farar dr. theol. a fil. Bjedrich Gella.

W Budyschinje

12. haprleje 1936

Baugen

Jutry.

Mat. 28, 1—10.

Znje křesćijanstwo steji dženska pod wješelej jutrownej powěsću: Tón Kries je horjestanek! Wschudjom klinczi po čemnosći a stysnosći čžicheho pjatka našch jutrowny křelusch: Jesuž, moja nadžija, a mój Šbóžnik tón je žiwý. Kunje tuta powěsć wo žiwjenju nušuje naž, so myšlimy na to, kať štejimy wschitzy pod knježstwom kmjercze; a w nim bychmy woštač dnrbjeli, hdy njebychu jutry byle. Nětko pak wěmy, hdy možemy šo wukhować. Pola naž njeje tať, kať pola tamneho luda, kotryž won čžehnjesche, šo by kraj pytať, w kotrymž njeby kmjercz knježila. Na tutej jemi njeje tajkeho kraja. Nam čžlowjekam je wschať postajene, jónu wumřecz. To je nam dobre, šo šo na to dopomnimy. Tajke dopomnjecze budže pschezo ša naž křutne a stysne, hdyž myšlimy na to račnowanje, kotrež potom na naž čžaka. Ale dha je šo nam tam na přenich jutrach wotewril tajki kraj žiwjenja, w kotrymž tón knježi, kiž je šo šwojim horjestaczom rostamať mój kmjercze, a je š tym tež nam pschihotowať pucž do tutoho žiwjenja, niz wschitkim, ale tym, kiž šo nětk š tutomu horjestanjenemu maja. Čži pak kmědža prajicž: Křistuž je moje žiwjenje a wumřecz je moje dohycze. Tutón Jesuž šupi nam w našchim tekščez napšhecžo, a tež nam plačži, šštož tu steji: Šlaj, tuž šetka je Jesuž.

Štejimy křjedža w nowym žiwjenju nalěča. Š noweje wješełošću witamy tajke nowe žiwjenje. Šsu čžlowjekajo, kotrymž je jutrowny křjedžen jenož nalětny křjedžen, a woni wotpočasuja wscho to, šštož naž tu w našchich Božich křlužbach šjenocža pschi wotewrjenym rowje Jesom Křistu. Drie š prawom dwělujemy na tym, hacž woni wonka we wotucžazej štwórbje namakaja tu mój, kotruž my čžlowjekajo trjebamy ša šwoje dušche potom, hdyž mamy hicž psches wo-

jowanie a špntowanie a domapntanje, kať je to žiwjenje šobu pschinjesche ša kőždeho š naž. Pschetož my trjebamy tola hušto něšto wjazny, hacž jenož to, šštož křluži š šđerženju našcheho čžela. Jutry njednrbja nam bycz jenož nekajki wješeły křjedžen, ale tutón křjedžen dnrbi nam dacž wobkřčenje a šasnglowanje našcheje nadžije a našcheje wěry, w kotrež wěmy, šo je Bóh šam šapschimnył do našcheho hřěšneho hubjeństwa a je šajil na město našcheje bojoščez tu wěštošč, šo je w Křistužu Jesužu dokonjane našche wumoženje. Dha pak je nušne, šo šo tež na naž dopjelni, šštož tu křšchimy, šo šo Jesuž š nami šetka.

Jutry šu revoluzija. W revoluziji hibaja šo nowe mozy, w njej rostama šo to stare, a wona šaji na město stareho něšto noweho. A hdyž je revoluzija nješena wot dobrych mozow a myšlow, dha šaji wona na město stareho něšto lěpscheho. Jutrowna revoluzija šaji na město kmjercze to žiwjenje, a na město štroženja a bojoščez tu wješełošć.

Tež našche žiwjenje je hiščez dženska šajene křjedža nuts do štroženja a bojoščez. Tu trjebamy myšlicž jenož na našche šwonkowne wschědne wobštejnoščez: bjesdžekšč, křudoba, tradanje, kotrež tež dženska hiščez nješku žyle pschewinjene. Štomu licžimy tež wěšty njeměr w politiškim žiwjenju našchich dnjow. A niz napoğledť to štajne hroženje kmjercze, pod kotrymž štejimy wschitzy kőždy džej. A jow šapschimnje Bóh šam. Wěščez, w jeho křwjatej woli je wobšamk-njene, šo mějesche tón, kiž wo žanym hřechu njewědžesche, tu kmjercz čžepicz. Ale niz, šo by kmjercz nětko na nim knježstwo mēla; ale šo by čžim krağnišcho šo šjewiło to dohycze žiwjenja w jeho horjestacžu. Tuto horjestacze Jesom Křistu wot kmjercze je to šjawne wušnacze Boha š njemu a š wumoženju, kotrež je Jesuž předomal. Nam tu njemőze hicž wo to, šo šo špnta, kať by tajke horjestacze šo nekaf wopokasalo š čžlowjecžnej mudrošču. To leži w našchej njedokonjanoščzi,

So to w poslednim konzu ženje njemóžem. Jene pač wěmy. hdy by tuto horještacze so sasožilo na někajke wumyhlenje, na kžu tnych, kiž su nam wo tym šwědčenje dali, dha by kšče- sczjianska zyrkej dawno wumrěła na tutej kži. Wěra wě, so njeje pola Boha žana wěž njemóžna. Wo to šej njecziimny žannych staroscjow. Ale wo to dže nětko tež sa naž, nětko k ju- tram a w kóždym čašu, so so tež my i tynm žiwym, horje- stanjenym Jesužom setkam, jako i tym, kiž tež naž wježelnych a troštnych čžini se šwojim šłowom: Njebóžcže so!

Sa Jesužownych wučomnikow je to setkanie i tym horje- stanjenym bylo roskudžaze sa jich žyke žiwjenje a šutkow- nje, a dwělowazy Domašch praji a wuśnaje potom po tajkim setkanju: Mój Knježe a mój Božo! Jesuž pač žada wjazn, hdyž praji: Šbóžni su, kiž njewidža a wěra.

W tutym štejščy pač šejimny my: Njewidžecž a tola wěricž, k tomu dyrbi pola naž pšhińcž, hdyž chžemy něšto šhonicž wo bohatym jutrownym žohnowanju. — Wot tutoho horještanjeneho Jesuža wuśhadža nětko mój a wěstoscž. To šhonimny hižo we šwojich swonkownych nusač wšhědneho ži- wjenja, w hubjenštwje, w njesbožu, w kšudobje — kač wjele lóžicho so to wšcho šnježe, hdyž so wěmy se wšhěm tym wu- khowacž k tutomu Jesužej. A my chžemy so kšroble prašchecž tnych kšornych a mrějaznych a wšhittlich tnych, kiž dyrbja štacž pšhi šmjertnych kžach šwojich lubnych se štyšnej wutrobu, so njeje Jesuž jenož prajiš: Ja šym žiw a wy budžecže tež žiwi, ale so je wón so we šwojim horještaczu a tež woprawdže wopokasač jako dobyčej nad šmjercžu. Šdže chžyli my wo- štacž, hdyž pšhińdžemny w čžichich hodžinach k naštróžazemu póšnacžu šwojich hrěchow, a šhto chžyli my šapocžecž, hdyž pšhińdže našha hodžina, w šotrež dyrbinmy račnowanje da- wacž, hdy bychmy njeměli toho horještanjeneho.

Šdny my jenož chžemy, dha je tež nam móžno, so so i tutym Jesužom setkam, kiž je tón šeršhta toho žiwjenja. Wón šteji w tutym jurownym čašu sašo pšhed nami a čža- ka jenož, so jeho šapšhimnemny a so so podamy pod jeho wjedništvo. Tak budža nam potom jutry šwjedžen dobncža a wježeloscže, a šhtož so woprawdže i tym horještanjennym šetka, tón njewě ničžo wjazn wo bojošči, njech pšhińdže, šhtož chže; tón so tež wjazn njeboji šamo teje šmjercže, tón wě, so je Jesuž žiw a so budžemny tež my žiwi, tón špěwa a praji:

Precž wy kšoscže džicže,
Šrudnošč kžobu wšmicže,
Jesuž ke mni dže.

A to su potom jutry. Tnych wježel so, kšhesczjiansstwo!
Šamjeń.

Jutrowne ranje.

Šłóž: Wójuj prawje, hdyž ta hnada.
Kral dže i jaštwa šylny, móžny,
Ryczej wulki we bitwje!
Prjedy bě so lehnul špróžny,
Nětk pač čžerštny štanul je.

Šhto so runa čžescži Jeho
Na šemi a w njebješčach?
Šdžeha něšto podobneho
S wóčžkom šwojim wuhladašč?

S wježelom budž powitany,
Kralo čžescže mjes nami!
Kajki štejišč šwoblešany
We šwojej nowej kražnoščži?

Kiž bě prjedy najmjentšchi
A najbóle hubjeny,
Šsy nětk widžecž najrjenišchi
Mjes wšhěmi, kiž tudny šmy.

Šandželjo Čži šlužicž džeja,
Pošni šbóžnoh' wježela!
Wrota Tebi wotewrjeja,
S rowa Tebie pušchcžeja!

Semja wyska i njebješčami:
Čžincže durje wšhoke!
Twoje woblicžo pšhed nami
Šswjata našha radošč je!

Twój měr, Jesu, lij nětk do naž,
Po nim dušha lacžna je.
Bórny Šsebi pšhińdžesč po naž;
Hižo čžakam na Tebie.

Bjes hrošy do rowa džemny,
Knježe Jesu, sa Tobu,
Šdny na Tebie šhladujemny
S trošhtnej, měrnej wutrobu.

Šhto nam nětk wšhě horja wadža,
Wšhitke šylny pšakane?
Wěrjazym wšhěm kražnje šhadža
Jesuž, šlónzo jutrowne!

Knježe Jesu, džak budž Tebi,
Kšwalba, čžescž do wěčžnoščje!
Čžehń naž pšhezo bliže k Šsebi,
Šbóžni šmy, hdyž mamny Čže!

Dži a čžin šwój konfirmazišči šchpruch!

(Škóncjenje.)

Šaršhimaj njewošta potajene, i wotkel tuto pšhemě- njenje džowki. Njeběšhtaj tola šawrěnaj sa něšto dobre, tež niz sa Bože šłowom, jenož tak prawje šwjeršchnaj, šwon- kownaj. Šswoje džecžo lubowašhtaj a jeho šbožo pntašhtaj, šnajmjenšha to, šhtož sa šbožo mējeshtaj — abo bēšhtaj mē- šoj. Pšhetož „šbožo“, to, šhtož tuto šłowom po prawom wo- šnamjenja, počža hinajšheho wobraš, wuráš, wobšaha mēčž pola njeju, čžim bóle widžeshtaj, so bu jeju džecžo šbo- žownišhe a šbožownišhe a i čžeho. A wonaj so hušcžišcho se šwojej džowku namašhtaj dužny šemšchi a šlužownu š hušcžišcho prašeshtaj, hacž nochže šemšchi hicž abo do wje- čžora młodnych holzow, do šotrehož bě i njej tež šapocžaka kš- džicž jeju džowka.

A jako šašo Šodownicžka tu, bě šašo wšcho rjenje pšhi- hotowane sa wobradženje kaž hewač. A tola bě wobradženje hinajšhe — rjenšhe. Šolžny šapšewašhtej šodowny šerlušch do wobradženja a domjaza čžitašhe šodow wulki, wježoňy evangelij. Njewjedžachu, kač to, ale šwēcžki na šhtomje so jažnišcho šwēcžachu, a nad darami so bóle wježelachu, — a tola bēchu šwēcžki tajke, kažkež hewač, a dary tajke, kažkež hewač. Bē šnadž wina na tym to, šhtož so we wóčžkomaj młodeju niz jeno ale tež štareju tak džiwne šyboleshe?

Dokelž Knjesowe šłowom šhnyšachu a čžinjachu, počžina- chu šacžuwacž jeho džiwnu mój; dokelž holza počža žiwa byčž i jeje konfirmaziškim šłowom, šhodžicž sa Jesužom, bu to šwětlišcho a šwětlišcho na jeje pucžu žiwjenja — a niz jeno to, tež na pucžu šaršheju.

A to wšhitko šašo tohodla, dokelž bě ta tamna, jich šlu- žomna, wošta, šhtož bě byla, „parčerške džěto“, džecžo pa-

czerjow, džeczo wěrn, šwěrne tomu, kotremuž bē šwěru lubića: Jesušeje Khrystušeje.

O, so by mohł tač nětke po Palmarum hič pšches žiwjenje i wocžomaj, kotrejž byšchtej widžiłej wšch pucze, šlowa, skutki tnych, kiž pšched woltarjom konfirmazije stejachu, te pucze, šlowa, skutki, i kotrymiž woni nět wobluczeja šwoje haj konfirmazije, woni, kiž na pošledniej njedželi Palmarum a runje tač woni, kiž hdn njedželu Palmarum pšched Bohom a wožadu šo wuśnachu jako kšhesčizienjo! Abo nē, šbožownišchi a wješelschi šy, hdnž tutej wocžy nimaš! By drje, by drje ja młodny a ja šarymi namačak ležo telko kamjeń teje družiny, i kotrymiž pucž do hele pleštruja — niz czerči, nē czertej cžlowjekajo, po šlowje, kotrejž praji, so je pucž do hele i „dobrymi prišodkowacžemi“ pleštrowan — mjenujy i tymi, kotrejž mējesche, kotrejž pač njewudočonja!

Jutry.

Jutry, jutry, Jesuž žiwy
Sažo i rowa stanul je!
Kšhesčizenjo nět Bože džiw
Khwała pošni radošče,
Khryst, hdnž w hórkej šmjerči pobny,
Na wšchch cžemnych mozach doby.
Tač je šwajskow hrěcha my
Pšches njoh' wumoženi šmy!

Sbožna radošč! Wšchem pšches Khrysta
Kiž tu wěrja do njeho,
Je nět Boža hnada wěsta!
Pšches njoh' šu ja kōždeho
Wrota k njeby wotewriene.
Wopomni, cžlowstwo wumožene,
Pucž nět wurubany je
A Wótza šwěrnej wutrobje!

Srudnym, pytažym pšchi rowje
Jesuž k mērej dopomha.
Mēr budž i wami, tač wón štrawi
Tnych, kiž jeho lubuja.
Tuž tež šmjerč mje njenaštrōži!
O ja wěrju, tež mi Boži
Šsyn pšches šwoju šaklužbu
Pomha k wēcžnom' žiwjenju!

Khwalba, džak a cžescž budž Tebi,
Jesu, lubny Šbožniko!
Kač Ty wudobny tu šebi
Naš ja Bože kralestwo!
S Twojej krowu nět wucžiscženy,
Šsyn tež k tomu wuśwoleny,
So mam jōnu w wēcžnošči
Džel na Twojej krawnošči.

Došlowo.

Došlowo k njedželi Palmarum, k njedželi konfirmazijow, a šdobom šlowo k Jutram, k šwjedženjej radoščiweje, šplneje wěrn do štanjeneho Šbožnika, je šlowo, kotrejž je pošny maršall Šindenburg pšchi kšhesčizienjo jeneho se šwojich wucžkow praji, wuśnak: „Ja džeržu šwoje šlubjenje: Šswojeho Jesuša ja njepuščžu!“

Maja našchi młodži — a pšhištajmy: mamny my dozny — nadobnišchi a bóle pohonyžy a wabjažy pšhišlad ša to,

šchtož rēka: šlubicž a po šlubjenju konfirmazije šo mēčž, i kotrymž prajim, so čžem kšhesčizienjo byčž a woštarč, hacž tutōn? Šchēdžimy, wnyšočo šestarieny pošny maršall a prešident, kotryž je cžak došheho žiwjenja šwojemu ludej a wōtžnemu krajej šlužil w domišnej a w polu, w mērie a we wōjnje se wšchmi šwojimi mozami — a tač wulke bēchu jeho možy! — šteji pšched nami jako štolp w žolmjenju cžaka a podēndženjow a šteji jako štolp njehnujomny pšched kšhesčizianami a nješchēčizianami a je šam lute dopielnjenje toho, šchtož kšhesčizenjo pšchede wšchem w tutnych dnjach wuśnawaja: „Ja kšhesčizian šym, ja kšhesčizian woštanu!“ Šchto mohł potom, hdnž tač prawje ša tym hladaš, po prawom tōn abo tamny, a byrnjež jich to šopiza byla tajkich, pšhecžiwu šwojej wěrje a šwěrje, hdnž na tutoho štareho rjeka hladaš a po nim cžiniš?! Tola ničžo, jelišo nēšchto na tebi a twojim kšhesčizianštwje je! Tuž woštan i Šindenburgom pšchi tym: „Ja džeržu šwoje šlubjenje: Šswojeho Jesuša ja njepuščžu!“

Duzy do šhule.

Duzy do šhule pšhišdu našche mače najpriedy šemichi, a niz jeno wone, i nimi šarschej, šwōjba, wošada. A tam pšched Božim woblicžom šlyšimny wšchitžy hromadže Bože šlowo, tam woprujemy jemu džak a šwelbu, prošimny a došbroproščenje, tam šo škonimny pod jeho pošohnowanje. A bjes tutoho žane wěrne šbožo, tež žadny šbožowan šhōd do šhule!

Tuž džimny wšchitžy i nimi šobu šemichi. Wone šu tola i nami duzy po pucžu a wufnu wot naš — wufnu wot naš tež: kšhesčizienjo byčž! Tuž džimny šobu šemichi a prošimny wo to, so byčimny šamohli, jiti i dobrym wučerjom byčž, bywajo i dobrym pšhišladom we šlowach a škutkach.

Wono je tač, kač Šejleč špěwa:

Na Tebie, Jesu, hlada
Ta šyła džēcžatlow,
Pšhišć k Tebi lubje žada
Do Tvojich njebiešow.

Tuž daj, so priedy šnaja,
Šchtož Ty naš wucžil šy.
A kač do Božoh raja
Pucž ma byčž namkany.

K jubilejam mišijonštwa.

Šslawny pucžowar a mēdomošny Šven Šedin je ščēhōwaze wuprajil:

„Nēkōšči młodušchžy, kotrymž ničžo šwojate njeje, mēnja, so k dobremu waschnju šlušcha, šo i mišionami šabērakč, šo hordžo a je šazpiwajo, a šo ščžiniwšchi jich šudnik, šakudžowacž jich džeko w šlužbje kšhesčizianštwa. Njech je wuśnytk njedžakowneho škutkowanja tutnych mišionarow šajkiž čžže, na kōždn pad je nješebicžne wojowanje ša šprawne pšchēšwēdcženje wobdžiwanja hōdne. W cžaku, w kotrymž telko wojowanja a pšhecžiwjenja jeneho pšhecžiwu druhemu, je cži to kač wumoženje, šo pšchi škladnoščach w mišioniškich domach šetšakčž i cžlowjekami, šotšiz wojuja ša došycže šwētka na šemi.“

Kaž je šnate, šu jubilejne dny šakšeho mišionštwa, kotrejž nětko 100 lēt se šjednocženyymi mozami škutkuje ša to, so by jutrowne šwētko šestahdžalo wšchitkim ludam, wot 6. hacž 9. junija.

Zyrkej a stat.

S Čěstohłowakšćeje běchu nowiny pišale, so je snatn a wožebje nětkole wjele mjenowany wjednik Němzow, Henlein, t ewangeliskej wěrje pschěstupik. To wón tež je, kaž nětko t tomu dopisujaja, ale hižo w lěcže 1926. Wón bu tež w ewangeliskim Božim domje swěrowany. Jeho mandželka je se stareje ewangeliskeje wožady Wsch. — Na tole potasuja tohodla, dokež so ida, jako bychu chzpli s njeewangeliskeje stronny zplemu hibanju, kotrež t wustupej s katolskeje zyrkwe wabi a nicžo politiske nima, napowěžnycz, so njeje jenož nabožne hibanje.

W Esowjetruskej skutkuje bjesbóžne hibanje dale. We Nowgorod-Bolynsku w Rijeuskim wotriježu su orthodoxnu katedralu a katolsku zyrkej rostšeleli a katolskeju měschnikow sajeli a do wuhnanstwa wotwjedli. W Shitoměru sawrěchu dvě orthodoxnej a dvě katolskej zyrkwi. Tohorunja su Wolhyniskeho biskopa sajeli. A ruski radio roščele w 2000 hodžinach s 62 jczelakami w 10 rěczach bjesbóžny program.

Mexiko. Katolizny biskopja su so na krajnu wšichnosć s tym žadanjom wobrocžili, so by wona katolsku zyrkej w kraju pschipošnała a so bychu so ji wšch Bože domny sažo dale, kotrež buchu jej wot lěta 1914 hem wšate. Sdobom su woni katolskich staršich namoškowali, so hwoje džeczi do statnych schulow njesczeli.

Se Sserbow a s dalša.

Jutry maja w naškej Lužicy wožebity wušnam: Tsoje pschede wšchem je wušnamjenja: kšichizjerjo, jejkatuljenje, jutrowne jejka. Bjes džiwja, so Lužica, wožebje Budyšchin a je notliwe wšy, došč zušy pschiwabi. So by pschi tym wšchem był najwožebnišchi wušnam Lužicy, so jeje wobndlerjo hwičza s jutrownym Knjesom žohnowane Jutry, jeho witajo w Božich domach kaž we hwojich domach s džaknym a wšyškazym: „Tón Knjes je stannł, je sawěšče stannł!“ To pschiwabi wšchudžom, tež do najmjeńšcheje wješki, haj do kóždeho doma, do kóždeje wšy, to najlěpshe: jutrowne žohnowanie, jutrowne šbožo, jutrownu radosć, a s toho pothadža jutrowna móž a hynnosć sa dalšhe žiwjenje a jeho strachi a bėdy, jeho nadawki a czeže. Tajke žohnowane Jutry chzpl Bóh spožčicz Wam wšchem. Ale sa to dyrbinny so tež pschihotowacz. A to najlěpshe pschihotowanie je, jemu wotewricž wutrobu, kotruž hmy dowuhotowali s modlenjom.

Wutora po Jutrach budže lěšja herbski džen. Sewak bē to hrieda po Jutrach. Tuž dohwičezmy tšeczi džen Jutrow s tym, so w Budyšchinje so na wuhotowanjach tutoho herbskeho dnja sobu wobdželimy. Macziza Sserbska ma hwoju jutrownu šhromadžišnu popołdnju 1/23 hodžin. Zeje porjad je: 1. Rosprawy. 2. Pschednosch: Našcha rěcz po herbskim kraju — s potasami. Knjes dr. Wirth s Makeho Machowa pola Barlina. 3. Wschelczisny. Wotrijady šendu so dopołdnja w 10 hodžinach.

S Drježdžan. Esobotu 4. t. m. běchu so sobustawy towaršstwa „Čžornoboha“ t porjadnej šhromadžišnje šelchli. Spominashe so na pschedhndu, kiž na hamžnym dnju w Butezach pschewywashe, hđez wošhwjećenje škoteje konfirmazije nawjedowashe. Smy jeho šažlužby pohodnosczili, šhtož we Sserbskich Nowinach pod napiskom: Pětr Rowar, herbski moleš bē rospisane. Potom poskiczi jedyn se sobustawow ma-

ty referat wo našich docžajnych a tuczajnych pėžnjerjach. S bažnjemi Čžišchinskeho šapoczawšchi pschedczita wšchelate pėžnicžki Łajerta, Kriječmarja, Šchemczika, Salěskeho, Skale a njesapomniteho B. Wicžasa. Našhe špěwy, kiž je šweticha S. Sejler špižak, na kóždej šhromadžišnje špěwamy. So bychu tež Němzy pohlad do našheje literatury měli, so pschetožkaj „Kjana Lužica“ a „Šorny mōdre, ja waž snaju“ pschednježschaj. (Krawzowny pschetožk.) Tute poskiczenje so s džakom pschija a po wšchelatich dorjadowanjach so šhromadžišna, škōnczi.

W Barlinje je Boži dom Esowjateje Trojizny nowe pschczele abo byrgle dostał. S nimi su stajili přeni klicžazny pomnik wulkemu pōlnemu maršchalkej Šindenburgej na šotrehož hmy drje wšchudžom tež runje nětkle w cžazu konfirmazijow špominali jako na njebojasliwego a hwerneho wunawarja kšchesczjanskeje wěry. Mjenuje je: „Šindenburg-Gedächtnis-Orgel“.

Jericho. Tam, hđez je tuto město štało, su ryli a pschepytowali a su mnoho šajimaweho a wažneho namakali. Wěžnywustojni praja, so je město jara štare, na 8000 lět, a so su 17 dobow cžłowškeje kultury šwěščili. A sa najštaršchi cžaz maja tam natwarjeny wołtar sa wěšty.

Bibliški pucžnik.

Jutrownicžka, 12. haprleje: Sa chzu waž wumōž a budžecze požohnowanie. Njebojcz so a požnlicze hwojej ružy. Sach. 8, 13. — Dženš Boži Šsy ma dohycze, kiž s cžemnej hmyercze stannł je, halleluja, halleluja, w wšhej bōiškej mōžnej kražnosći; tuž hmy my s toho wješeli. Halleluja, halleluja! K. 122 1. — Jan. 11, 25. 262. — Ps. 118, 16—24.

Druhi hwičžen jutrow, 13. haprleje: Ješuš Khrystuš je hmyerczi mōž wšak, žiwjenje pať a njeachodnosć na hweťko pschinješ psches to evangelion. 2. Tim. 1, 10. — Ješuš, mōj džel, živy je, jeho šbože je tež moje. Jemu hwičžu žiwjenje, wutrobu a myšle hwoje. Šlabehe wón požnlnja; to je moja nadžija. K. 128, 4. — Šjewj. Jana 1, 17—18. — 1. Kor. 15, 50—57.

Wutora, 14. haprleje: Knjes je mje pōšlak, so bych kšudym pschipowědał to evangelion, so bych šahojil rošlamane wutroby, so bych přědował jatym wopušczenje a šwjasanym wotwjasanje. Ješ. 61, 1. — K. 134, 7. — Łuk. 24, 36—53. — 2. Mōjš. 33, 12—23.

Serjeda, 15. haprleje: Bóh pať wšhitko pėknje we hwojim cžazu cžini. Přědar 3, 11. — K. 123, 6. — Šebr. 1. — 2. Mōjš. 34, 1—14.

Šhtwōrtk, 16. haprleje: Knjes hynšchi moju pokornu próštwu; Knjes wšmje horje moju modlitwu. Ps. 6, 10. — K. 140, 3. — Šebr. 2, 1—8. — 2. Mōjš. 34, 27—35.

Pjatt, 17. haprleje: Mōj wotročł Mōjšas je w žylym mojim domje šam hwereny. — Mōjš. 122, 7. — K. 132. — Šebr. 2, 9—18. — 4. Mōjš. 6, 22—27.

Esobota, 18. haprleje: Njebieša su psches hlowo Kjesowe cžinjene a wšhitko jich wōjško psches Duša jeho erta. Ps. 33, 6. — K. 120. — Šebr. 3, 1—14. — 1. Mōjš. 32, 22—31.

Wštwowanie. Sa Quasimodo pošaji t. w. f. S. — Sa Miš. Dom.: K. w K. — Sa Jubilate: W. w B.

Kni. L.: Wulki džak! Šeli so mōžno, pschidžze. Bē tu hižo podobneho. Redaktor.